

ALIQVOT

Epistolæ sane quam elegantes
 ERASMI ROTERODA
 MI, & ad hunc aliorū erudi
 tissimorum hominum,

Quarum titulos in proxima
 pagella lector reperies.

Hispanumq; Tagum, per Hibernica littora, perq;
 Orchadas, & nostro semotos orbe Britannos,
 Terrarum reges, quem fuluo munere iungunt,
 Conciliantq; sibi, quo fante, ignobile ducunt
 Eloquium Pyliaë quod fluxit ab ore senectæ.
 Quo citharam tendente, & apollinei peragente
 Officium vatis, stupet ipse ad carmina Phœbus.
 Calliopeq; sui gemitu reminiscitur Orphei.
 Venit, certa fides, vidi, vidi ipse cupitum
 Optatumq; mihi toties, occurrere vultum:
 Hospitis egregij, dextramq; amplexus inhæsi.
 O blandi mores, o fandi exacta facultas,
 Quanta vetustatis, linguæq; scientia docto,
 Quanta vtriusq; viro, quantum discessit ab illo
 Barbaries, ruditas, ignava superbia, liuor
 Degener, immo alios multos secum attulit ipse
 Diuersos comites grauitas sine nube renidens
 Ingenuusq; lepos, Pitho, Charitesq; sorores,
 Pegalidesq; omnes, gressus comitantur euntis,
 Florentesq; rosas gestans, posita ægide Pallas.

A D E V N D E M.

Hæc legit Erasmus si carmina fronte serena.
 Tum longe accepi plus, minus ipse dedi.

AD ERASMV M ROTERODAMVM IMMOR
 TALE BELGARVM DECVS ἑκατόσιχον
 HENRICI GLAREANI HELVE
 TII POE. LAV.

S Omnis iners hoies, mutumq; inuaserat orbem
 Presserat & terram nocte silente quies.
 Ipse soporifero ponens mea membra grabato
 Occubui, & tenebris pene sepultus eram.

CARMEN HENRICI GLAREANI

Ecce sub obscuro visa est tua Musa nigrore
Ante oculos volitans protinus esse meos:
Non secus ac nebulis latitet si Phœbus opacis,
Aut sub nube nigra, candida luna micet.
Tum pepulit radijs quodcuncq; obstabat amœnis
Cessit & omne, illa discutiente, chaos.
Subticui, caput haud tenuem erecturus ad auram,
Expecto sitiens quid velit illa loqui.
Diua verecundo dum me videt ore tacentem,
Auriculam prendens vellicat atq; premit.
Cur meme dixit, cur compellare vereris?
Cur nostros surda negligis aure sonos?
En venio, quia doctiloquus sic iussit Erasmus,
Non titubes, votis præsto erit ille tuis.
Illius ambrosio quanq; frons nectare fusa est,
Atque Helicon sacro lauerit amne comam,
Nec tamen exiguum paruo de flumine riuum
Nec tremulæ spernet stamina rauca lyræ.
I celer, optatum inuenies, & habebis amicum,
Quem dare non alium secula posse putes.
Dixerat, & sonitus blanda cum voce recessit.
Inq; leuem volitans aera præpes abit.
Excitior somno, video cecidisse figuram,
Cui responderem nemo nisi aurâ fuit.
Ergo o præsidium, & spes iucundissima vitæ,
Dux & iter vere dulcis Erasme viæ.
Ausculata tua Musa meis discessit ocellis,
Illi debueram paucula verba loqui.
At quia discessit, nec sit cui singula dicam,
Hæc iussi Musam verba referre meam.
Scilicet vt dignas tibi vir doctissime grates
Offerat, id quanquam non bene posse reor.

Nanq̄ ego cui moduli, cui nec sit culta Minerua,
 Qui possim dignum ludere quæso melos?
 Nec tibi pro meritis, quas dicam nosco camœnas,
 Da veniam modulis ingenioque meo.
 Sunt mihi raucifono stridentia carmina plectro,
 Et tenuis surdo murmure vena data est.
 Clauserunt placidæ Dirceia flumina Musæ,
 Et mihi Parnasi blanda fluenta negant.
 Arida vix mihi Clitorio sitis amne leuatur,
 Vix mihi Salmacidos mollia damna patent,
 Si tibi raucidula stridentem voce cothurnum
 Percutiam, dices heus miser ito foras.
 Si rursus citharam plectro crepitante fatigem,
 Nænia inest dices carmine barda tuo.
 Quid pie Erasme canam? nisi garrulus inter olores
 Argutos strepitem, coruus & anser iners;
 O vtinam Andini mihi sit facundia vatis,
 Et sint Pelignæ carmina docta lyræ.
 Te canerem longo vir præstantissime libro,
 Nullaque pars vacuo margine abiret iners.
 At longe tua me probitas, tua viuuda virtus
 Vincit, & est versu non bene picta meo.
 Quæ natura sagax imis tenet abdita valuis,
 Tota intra ingenium scis posuisse tuum.
 Tu oculis certus cœlestia regna subintrās,
 Tu penetras summi limina celsa poli.
 Quot sint, quæ rerum species, quæque orbis origo,
 Vtq̄ locum capiant quæque elementa suum,
 Splendida quo rapido voluantur sydera lapsu,
 Vnde tuum lateat candide Phœbe caput.
 Quidq̄ sub obscuram cogat decrescere lunam,
 Vnde pluat rosea discolor iris aqua,

CARMEN HENRICI GLAREA. AD ERAS. ROT.

Quæ solidas quatiat violenta potentia terras,
Cur volitent dubio fulmina sæua polo.
Cur scindunt piceas horrenda tonitrua nubes,
Vnde ruat gelidis stridula grando globis.
Cur quod non cecidit sydus cecidisse videtur,
Et quæ sint reflui semina cæca maris.
Quæ subsint casu, quæ nam fortuna volutet,
Perfida ventosis non bene recta rotis.
Cur sol Aethiopes vrat, cur denigret Indos,
Cur minuât radios trux Arimaspe tibi.
Omnia pernoscis, maiore es dignus honore,
Quam tenui versu commemorare queam.
Roma velut digne magno Cicerone superbit,
Et Demostheneis Attica turba sonis.
Septem vrbes certant docto quæ patria Homero,
Treis genuis magnos Corduba clara viros.
Vnum te solem, quamuis & sydera multa
Protulerint oris Belgica regna suis.
O lætum festumq; diem, qui numine dextro
Te dedit in nostros mittis Erasme lares.
Qua scindit liquidus Basileia mœnia Rhenus,
Qua sunt Heluetijs fœdera prisca viris.
Est in te grauitas matura, modestia prudens,
Socratici mores, Cæsareusq; decor.
Ingenium foelix, quo non præstantius vllum
Dotibus hisce tuis Attica terra tulit.
Sed te præcocibus iam parcere versibus opto.
O decus, o Bataui gloria prima soli.
Tu dabis omnigenam matura in carmina venam,
Tu dabis ad Musam calcar & arma meam.
Hactenus hæc, Batauæ sydus venerabile gentis,
Lux Alemannorum candide Erasme vale,

FINIS.